

„Много ти здраве, Крали Марко. Ела утре при мене да ти видя юначеството. Ако излѣзешъ по-силенъ отъ мене, ще ти оставя Света Гора и четири отъ моитѣ кули съ злато обкичени. Надвия ли азъ, нѣма да те убивамъ, ще те закова на моитѣ порти, кой мине, въ лицето ти да плюе“.

Не бѣ изгрѣло още слънцето, царевича стана отъ сънь, назоби Шарко съ червена пшеница, напои го съ тригодишно вино и препусна право къмъ Солунъ. Тамъ го свари зората; и въ кървавия блѣсъкъ той видѣ деветѣтъ кули отъ човѣшки глави, а на едната кула да чака жълтия езичникъ.

Разбойника нѣмаше време да оседлае коня си, безъ да се бави излѣзе срещу Марко на голъ конь.

Позагледа го царевича, видѣ му се силенъ, трепна страхъ въ сърцето му. А Шарко продума:

„Бѣгай, Марко, да бѣгаме. По-юнакъ е отъ тебе, Богъ да го убие“!

Тръсна глава царевича, станаха гнѣвни очитѣ му, отговори:

„Хайде, Шарко, не бой се. Днесъ или утре, ще се загива. Нека днесъ стане, каквото ще става!“

А жълтия езичникъ се присмѣ:

„Добре ми дошелъ Крали Марко! Не ми изглеждашъ да си юнакъ надъ юнацитѣ. Хайде, застани тамъ на нишанъ. Ще започваме“.

Спрѣ коня си Марко, изправи се на нишанъ Дигна боздугана си жълтия разбойникъ, примѣри се и хвърли. Като тънка змия, въ мигъ Шарко се прилепи до земята и боздугана прехвъркна надъ главата на царевича.

Сега езичника се изправи на нишанъ. Завъртя Марко бездугана си, хвърли право между дветѣ очи